

[Carsten Andersen]

at man vedrørende det moderniseringsprogram og i særdeleshed det teknologiprogram, som i øjeblikket kører i den offentlige sektor, tager samarbejdsudvalgene og de offentligt ansatte med ind, sådan som et næsten enigt folketing besluttede den 10. maj 1984?

Svend Auken (S):

Statsministeren gjorde – og det forstår jeg godt – meget ud af socialdemokratiet, og i betragtning af, at han og hans regering har så få bud på en løsning af samfundets problemer, er det vel rimeligt at kaste sig over oppositionen. Det synes jeg er fair nok. Men der var en række forkerte påstande, som jeg først skal tilbagevise, og derefter vil jeg gerne fremsætte nogle betragtninger.

Den første forkerte betragtning, statsministeren fremsatte, var, at jeg skulle have udtalt, at socialdemokratiet ikke ønskede at være med i flere forlig. Det er en lodret usandfærdighed. Jeg skal sige, at vi, så sent som få dage før samlingen slutter, var med til at indgå et bredt forlig om miljøloven på vort eget initiativ, hvor det lykkedes at få regeringen med. Jeg skal sige, at vi indgik et bredt forlig om en handlingsplan for et asbestfrit Danmark på vort initiativ. Det lykkedes heldigvis at få arbejdsministeren og regeringen med og få bred tilslutning til det. Jeg kan nævne opretningen af boligsikringen i forholdet til de ældre, hvor det også lykkedes at skabe et bredt forlig, som rettede op på en række af de forringelser, regeringen tidligere har gennemført. Jeg kan nævne Bonnerupudvalgets indstilling til folketinget vedrørende fejludbetalinger på dagpengeområdet, hvor vi var med, og hvor vi vel hjalp regeringen mere end andre partier, det Bonnerupudvalg, som regeringen siden desværre har aflivet. Jeg kan også nævne, at til trods for at der i folketinget er et flertal for 1. etape af den etapeløsning vedrørende en fast forbindelse over Store Bælt eller under Store Bælt eller ved Store Bælt, alt efter hvilken terminologi ens temperament tilsiger én at anvende, er socialdemokratiet blevet ved forhandlingsbordet for at opnå resultater i forhold til de synspunkter, vi har fremført, og det vil vi naturligvis blive ved med at gøre. Men det er klart, at hvis regeringen kommer med sociale nedskæringer og forringelser, ting, som peger

den gale vej, så kan man naturligvis ikke få socialdemokratiet i tale.

Det synes der ikke at være nogen stor risiko for. Så vidt jeg har kunnet høre på statsministeren både i første og i anden omgang, så mener statsministeren, at det klogeste, der er sagt om udviklingen i Danmark, er det, han selv har sagt på det konservative landsrådsmøde, nemlig at i Danmark går alting ufattelig godt, og derfor er der ikke behov for yderligere initiativer, forslag eller tanker. Det går simpelt hen fremragende.

Den anden forkerte påstand, statsministeren fremførte, var påstanden om, at socialdemokratiet havde bevæget sig eller sigtede mod at bevæge sig hen i retning af en placering midtvejs mellem SF og VS, at vi ikke havde formået at fremlægge vore egne forslag og ideer, og at der var ikke noget alternativ, og al den snak.

Jeg har ikke tal på, hvor mange forslag vi har stillet i den forløbne samling. Jeg vil skyde på, at det ligger et sted mellem 40 og 50 forslag på stort set alle de vigtigste områder for den danske befolkning. Senest har vi fremlagt to helt afgørende reformer, som peger i den rigtige retning, for at løse det, der er økonomiens store problem herhjemme, nemlig den svigtende opsparring. Jeg tænker naturligvis på vort forslag om overskudsdeling og på vort forslag om en pensionsreform, hvor regeringen jo ingen politik har, hverken på det ene eller på det andet område.

Så siger statsministeren, at han er bekymret for, at socialdemokratiet ikke går styrket ud af det næste valg. Jeg husker, at dengang statsministeren blev formand for det konservative folkeparti, havde man 16 mandater, så røg man ned på 9 mandater, og så var alle bekymrede for statsministeren og hans parti. Nu går det opad osv. Vælgerlykken svinger naturligvis, men vi er overbevist om, at ved at fremlægge de forslag og det alternativ, vi har fremlagt i forhold til den borgerlige nedskæringspolitik, vil der komme en øget tilslutning til socialdemokratiet, og vi mener også, at en sådan øget tilslutning er helt nødvendig.

Den tredje forkerte påstand, statsministeren fremførte, var påstanden om, at det gik vældig godt for de offentligt ansatte, at denne regering havde taget mange initiativer til